

Karlo Kocjančič: Drobna pesem

Komaj je zaprl za seboj vrata, se je Rožman zopet zresnil. Nič več ni pozelel jedi, hodil je po sobi gori in doli ter glasno premišljal:

«Ti že spiš, Luka. Meni pa ne bo dano več zaspati. Ne smem zatisniti oči, da bom s tolažbo pri roki cnim, ki opešajo v tem strašnem boju.»

Glava, polna težkih skrbi, mu je klonila na prsi.

«Luka, kdor te je postavil na svet s tvojim zlatim srcem, je vedel, zakaj ti je zapisal tako pot. Ne vprašuj, Rožman, vprašanje je že slabost, vzemi njih grehe nase.»

Pokleknil je pred razpelo in molil: «Moči mi daj, moči.»

Konec prvega dela.

*1. pesem - zelo mnogo besed. Iz vsakega stavka jasni talent
in človek se v pravih podrobnostih. Čet:*

Karlo Kocjančič / ***Drobna pesem*** *25.2.1924*

Šel sem po polju
ob mladem jutru —
solnce je vstajalo.
Čul sem,
kako je puhtela
iz mokre zemlje
prastara,
večno mlada
simfonija narave.
Rože so pele,
solnce je pelo,
drobna življenja po polju so pela
prastaro, večno mlado
pesem narave.
In tako sem tudi jaz
kakor rože in solnce in drobna življenja po polju
v mladem jutru zapel
prastaro pesem.
In se je stkala
s solničnimi žarki
v prozorno tkanino.
Tenki, pretenki
ritmi
so mi curljali
spod prstov drhtečih
na beli list papirja.

*beseda jasna, vst. v začetnih pesmih 1924 se mi bilo
a ver fantazije + pravi rim!*